

Dreptul de a interoga specialistul Parchetului

Autor: Cosmin Flavius Costăș

În dosarele penale cu elemente de drept fiscal, Parchetul recurge în prezent la serviciile specialiștilor delegați de ANAF la Parchete (și remunerați de ANAF). Prin urmare, fără participarea părților, procurorul dispune ca acești specialiști să efectueze un raport de constatare tehnico-stiințifică pentru problemele de natură fiscală puse în discuție. În acest sens, reamintim faptul că art. 6 par. 3 lit. d) din Convenție consacră *dreptul de a interoga martorii din proces*. Astfel, în privința martorilor propriu-ziși, este neîndoielnic faptul că audierea lor în secret, fără informarea suspectului sau a apărătorului acestuia, contravine exigențelor convenționale. Prin urmare, în special în cazul martorilor ale căror depoziții au un caracter determinant și care au fost audiați de organele de urmărire penală, există o încălcare a art. 6 par. 3 lit. d) din Convenție^[1]. În egală măsură însă, dreptul de a interoga martorii din proces este încălcat și prin aceea că suspectul sau apărătorii lui nu au posibilitatea de a participa la stabilirea obiectivelor raportului de constatare, de a-l interoga direct pe acest

specialist sau de a formula obiecțiuni la raportul de constatare. Mai mult, din practica Parchetelor rezultă faptul că persoana acuzată nu are nici măcar posibilitatea de a propune o contra-probă, adică realizarea unui raport de expertiză de către un consultant fiscal cu privire la aceleași chestiuni, ceea ce accentuează violarea art. 6 par. 3 lit. d) din Convenție. Asupra acestor aspecte, vom reține faptul că în jurisprudența CEDO, obligatorie și pentru organele de urmărire penală, s-a indicat faptul că în noțiunea de „martor” intră și expertul, mai ales atunci când o acțiune publică este declanșată în urma raportului pe care acesta l-a redactat^[2], pentru că într-o asemenea ipoteză expertul se apropie de poziția unui „martor în acuzare”. De altfel, jurisprudența convențională mai recentă se pronunță cu fermitate pentru sancționarea acestor abuzuri^[3]. O vor face oare și instanțele penale naționale?

[1] CEDO, hotărârea din 13 iulie 2006, Popov c. Rusia, par. 183 – 189; CEDO, hotărârea din 13 aprilie 2006, Vaturi c. Franța, par. 56 – 58; CEDO, hotărârea din 9 iulie 2013, Sică c. România, par. 76.

[2] CEDO, hotărârea din 2 iunie 1986, Bónisch c. Austria, par. 32; Comisia Europeană a Drepturilor Omului, hotărârea din 15 decembrie 1987, Aldrian c. Austria, p. 19.

[3] CEDO, hotărârea din 4 noiembrie 2008, Balisté-Lideikienė c. Lituania, par. 66 și CEDO, hotărârea din 16 septembrie 2014, Fodor c. România, par. 34.

Materialul a fost publicat în Newsletter-ul [Costaş, Negru & Asociații](#)